buiten dienst

anarchistische krant • 3 april 2011 • nr. 16 • nederlandstalige versie

“Jusqu’ici tout va bien...

De democraten sturen hun geschut

Oorlog is vrede

Op 20 maart 2011 vallen de eerste bommen en raketten van de internationale coalitie op Libië. De gewonden worden naar het ziekenhuis gevoerd, er vallen doden. De oorlogsminister De Crem waarschuwt op de beeldbuis dat er weinig zachte beelden zullen komen, hij verkiest dat we niet kijken.

Het heeft de westerse grootmachten wat tijd gekost, maar nu zijn ze er allemaal over eens. Dictator Kadhafi is de vijand, hij moet weggejaagd worden met bommen. Een paar maanden geleden waren ze nog beste vriendjes, net zoals met de andere dictators van de Magreb. Gratis luxevakanties in exotische oorden op hun rekening, de sterren entertainen hen, en grote akkoorden worden afgesloten. En daar wringt het schoentje nu.

Het ligt er vingerdik op, Kadhafi is niet meer nuttig. Ofwel wordt hij van de macht gestoten door de opstandigen (weinig waarschijnlijk op dit punt), ofwel wint hij de controle terug door een slachtpartij van een groot deel van de bevolking, waarna de westerse leiders iets minder makkelijk zijn handjes kunnen schudden. Wat er ook gebeurt, de dictator komt niet meer van pas. Toppunt van hypocrisie: in Bahreïn bijvoorbeeld worden betogers afgeslacht door de politie en het Saudische leger, en daar hoeven ze hun heldenrol van behoeders van de mensenrechten niet op te nemen.

Maar nu zijn ze allen verenigd om de opstandigen die het mensgeworden Kwaad bevechten ter hulp te schieten? Wie gelooft hen nog? Uiteraard trokken ze niet daarom ten oorlog. Maar ze doen zelfs niet zoveel moeite om hun ware intenties te verbergen. De migratiestromen naar het Westen verhinderen, de olie behouden en verhinderen dat de moslimterroristen de wapens nemen. Niet echt iets nieuws onder de zon dus, maar deze keer zonder Kadhafi, ze moeten het nieuwe terrein voorbereiden.

Migranten preventief opsluiten. Sinds jaren proberen duizenden mensen de Middellandse Zee over te steken, Europa te bereiken via het Italiaanse eiland Lampedusa. Er werden akkoorden gesloten tussen de Libische regering en de Europese om hier een einde aan te stellen. Diegenen die proberen te vertrekken worden mishandeld door gewapende ordediensten en zeepatrouilles (Libië en Italië hand in hand), ofwel kunnen ze verrotten in de drie kampen (1000 plaatsen) die gebouwd werden in Noord-Libië. Sinds het begin van de opstand in Libië, en in de naburige opstandige landen, grepen mensen hun kans om te vertrekken. Nu vluchten ze voor zowel de kogels van de Libische macht als de bommen van de westerse machten. In de Italiaanse vluchtelingengevangenissen is er al langer een strijd aan de gang. De kampen branden, mensen kunnen ontsnappen.

De olie in hun eigen zakken steken. Het Westen zou graag de olie en gasreserves uit Libië blijven plunderen, zoals ze altijd andere landen geplunderd hebben, of ze daar nu voor moesten koloniseren of handelsakkoorden sluiten.

Verhinderen dat de stoute moslims de wapens nemen. Opnieuw hetzelfde liedje. Wapens die de westerse machten trouwens aan Kadhafi verkocht hebben, een deel komt uit het kleine Belgische dorp Herstal. Poen ruikt lekker, aan wie we nu wat verpatsen. Uiteraard zijn we tegen mensen die anderen afslachten, of dat nu in de naam van god, het kapitaal of de democratie is. Alleen, wie zijn de terroristen? Voor Kadhafi zijn alle opstandigen leden van Al Qaïda, voor het westen is iedereen die de wapens tegen hen opneemt ook een terrorist. Voor hen is het zeer eenvoudig, het zijn allemaal terroristen en ze moeten gekortwiekt worden, in de naam van de wereldvrede.

Met die doelen voor ogen wordt de revolutie gestolen uit de handen van de Libiërs. De VS zijn druk bezig met hun diplomatie om hooggeplaatsten uit het oude regime weg te lokken en over te laten lopen naar de oppositie. Nu de NAVO-straaljagers over de dorpen en steden scheren, moet het verzet zich omvormen tot een reguliere landmacht. De *shabaab* (jongeren) moeten ingelijfd en gedisciplineerd worden. En ze ↘

« Wanneer je van Benghazi naar het front in Ajdabya rijdt, passeer je een rekruteringscentrum van de rebellen. Normaal zouden mensen zich hier moeten aanmelden, maar de meesten laten het centrum links liggen en rijden op eigen houtje recht naar het front.”De jongeren zijn erg passioneel en er is een zeker wantrouwen tegen de voormalige legerofficieren van Kadhafi.”

De straling komt ons tegemoet

Er zijn geen oplossingen voor kernrampen

Op 11 maart richten een aardbeving en tsunami een grote ravage aan in Japan. Ongeveer tienduizend doden zijn er al geteld en minstens evenveel mensen zijn nog vermist. Hele steden en dorpen zijn van de aarde verdwenen en winterse weertoestanden maken de situatie nog erger. Minstens een deel van het voedsel in de winkelrekken is besmet met radioactiviteit en dat geldt ook voor het drinkwater. Omdat ook de kerncentrale van Fukushima niet werd gespaard, lekt er nu overal radioactieve straling.

Meer dan twee weken na de aardbeving en tsunami in Japan, heeft er nog altijd niemand controle over de situatie in de kerncentrale in Fukushima (over andere kerncentrales horen we niets meer). Alle specialisten overal ter wereld ten spijt; niemand weet wat gedaan. Het waren en zijn nochtans diezelfde specialisten die doen alsof kernenergie een wetenschap is die ze helemaal beheersen. Maar de 6 Japanse reactoren zijn nu al 22 dagen stille sluipmoordenaars en we kunnen enkel afwachten wat er nog zal komen. De specialisten hebben wel enkele oplossingen. Zoals het water dat rond de reactoren zit af te voeren. Dat water is namelijk zo besmet dat iedereen die er enkele uren in de buurt van is, sterft binnen de 30 dagen. Dus lozen dat water. Waar? In de oceaan natuurlijk, waarom niet? Of wordt de druk te hoog in de reactoren? Dan laten we nog wel wat stoom af. Zo is een radioactieve wolk van Japan over Noord-Amerika tot in Noord- en Oost-Europa gewaaid. Kortom, aan de andere kant van de wereld wordt verhoogde radioactiviteit gemeten. Een kleine 20 000 kilometer verder. Dan hoeft het niet te verbazen dat op 60 km van de nucleaire centrale de meettoestelen tilt slaan. Maar de Japanse overheid vindt een evacuatiezone van 20 km wel voldoende, voor de rest is er niets aan de hand.

Laten we enkele dingen op een rijtje zetten. Kernenergie veroorzaakt radioactieve straling en besmetting. Radioactiviteit helpt de cellen en het DNA van levende cellen om zeep en veroorzaakt kanker. Van kanker ga je dood. Uit verschillende ongevallen van kleine lekken tot grote rampen, is gebleken dat technologie allesbehalve feilloos is. Als brandstof voor kernenergie moet uranium in mijnen naar boven worden gehaald. Dit gebeurt in mijnen in Congo waar mensen tegen schamele lonen en zonder bescherming werken. Het afval van de kerncentrales blijft tienduizenden jaren radioactief. De genieën van specialisten vinden dat we dat best gewoon in de grond begraven. Bijvoorbeeld in de Kempen (in de buurt van het nucleair onderzoekscentrum in Mol) waar men al aan het graven is om proefgewijs al eens wat afval te dumpen. Diezelfde specialisten verdienen hun boterham dankzij het bestaan van kernenergie (en dus subsidies van de overheid en electriciteitsbedrijven). In België verdient Electrabel jaarlijks miljarden euro's dankzij kernenergie. De Belgische overheden geven miljoenen euro's uit aan onderzoek naar de opslag van kernafval en de ontwikkeling van een nieuwe generatie van kernreactoren. Waar brengt die optelsom ons?

"Maar zonder de electriciteit van de kernenergie kunnen we de economie niet op peil houden!", wordt er al een paar jaar in koor geblaat door politiekers en bedrijfsleiders. Dus die economie is blijkbaar de heilige koe waarbij kanker slechts een bijzaak wordt. Diezelfde economie die me gijzelt op het werk en waarvan ik enkele broodkruimels krijg. Diezelfde economie zadelt mij en toekomstige generaties op met afval dat tienduizenden jaren lang kankers veroorzaakt en de omgeving verziekt. Misschien ben ik niet zo gehecht aan die o zo dierbare economie. Dat ze hun kernenergie en economie steken waar de zon niet schijnt.

↘ moeten luisteren naar officieren die nog maar een week geleden de bevelen van Kadhafi uitvoerden. Op die manier lijkt de volksopstand meer op een veroveringsleger. De Westerse geallieerden hebben niets liever dan een leger en een regering die de « revolutie » leiden. Zij willen zo snel mogelijk een stabiel regime aan de macht dat de normale gang van zaken terug kan herstellen. Een scenario zoals in Egypte en Tunesïe waar de confrontaties blijven voortduren, kan ze wel missen. Want ook in Libïe zullen veel mensen niet tevreden zijn met oude leiders in nieuwe kleren of nieuwe leiders in oude uniformen. Maar wie gaat er zich verzetten tegen het nieuwe leger dat hen « bevrijd » heeft? En tegen de broodheren van de NAVO die hun werk niet gratis verrichten.

Oorlog is vrede, daar heb je een bedrog zo oud als de straat. Één ding is zeker: de Libische opstandigen hebben nood aan internationalistische solidariteit, als ze niet willen in de pan gehakt worden door de macht, ofwel door de brute repressie, ofwel door de zachte hand van de democratie.

De routine van de ramp

Het nieuws over de ramp in de kerncentrale van Fukushima in Japan draait zot. Tegenover een ramp zonder voorgaande, becommentariëren de media live het nieuws.

Het nieuws wordt gelanceerd, een waar bombardement, maar er komt niets door.

Nee, er zal geen enkele les uit getrokken worden. Hier kan zoiets niet gebeuren. Journalisten, deskundigen en politici praten over aardbeving en tsunami en zijn het allemaal eens over het uitzonderlijke karakter van de situatie op dat verre eiland. Die klootzakken profiteren er zelfs van om ons de beruchte vertrouwbaarheid van de Belgische kerncentrales aan te smeren; onze kerncentrales zouden de veiligste ter wereld zijn. Nooit zeggen ze dat eender welke menselijke fout overal eenzelfde resultaat zou hebben. Nooit zeggen ze dat je op eender welke plek in België op minder dan 60 kilometer van een kerncentrale bent. Ze letten goed op om ons niet te zeggen dat na de ramp het hele gebied onderworpen wordt aan een militair regime. Niet alleen wordt iedereen bestraald, elkeen zal ook permanent gecontroleerd, getest, gemeten, bewaakt en verplaatst worden in zones waar alle vrijheid, elk individueel initiatief, elk restje autonomie begraven zal worden onder het kaki-rijk.

Hun propaganda wil ons doen geloven dat de wanhopige reddingsoperatie van bespuiten met water en zand, dat hun oorlogsmaatregelen van confinement, dat hun zielige bedelingen van jodiumpillen voor onze gezondheid zijn. Maar mocht dat waar zijn, mochten ze geven om onze gezondheid, dan zou het aantal 'kernlanden' toch niet de weg van het nucleaire opgaan… Achter deze monsterlijkheid gaan enorme economische en strategische belangen schuil. Van meet af aan gingen burgerlijke en militaire nucleaire technologie hand in hand. En de geschiedenis van de ontwikkeling van deze technologie is volledig verbonden met een moordend spelletje tussen de machthebbers onderling.

De routine van de ramp is reeds een werkelijkheid. Denk maar aan de dagelijkse toename van wat de struikvogelwoordvoerders van de kernenergie eufemistisch 'incidenten' noemen. Ze beloven ons bijvoorbeeld om de kerncentrales te controleren, maar zeggen uiteraard niets over de onoplosbare problemen die het radioactief afval stelt; afval dat wordt opgeslagen op een heleboel Belgische sites. Uiteraard zeggen ze ook niets over de vele kankers en bloedziektes bij degenen die vlakbij kerncentrales wonen. Zonder het dan nog te hebben over de lucratieve handel die wordt opgezet vanuit België met de ontginning van uraniummijnen in Congo; waar de lokale arbeiders uitgebuit worden en die samen met alle omwonenden een langzame dood te wachten staan.

De macht doet alsof alles onafwendbaar is en probeert zo goed en zo kwaad als mogelijk het ergste te vermijden, maar vooral zonder ooit in vraag te stellen wat ooit een keuze was en dat nog steeds is.

In feite zouden we onmiddellijk kunnen stoppen met kernenergie en de wereld die daar nood aan heeft. Ecologisten en andere NGO's van groene signatuur praten vooral over een pseudo-'afbouw' van de kernenergie over 20 of 30 jaar om zo de financiële steun die ze krijgen van de staat en hun potentiële kiezers niet te verliezen. Als ware redders van het kapitalisme hopen ze om een rol van tegen-expertise te kunnen spelen en zo mee aan tafel te mogen schuiven.

Alleen maar spectaculaire beelden van de brandende kerncentrale, alleen maar ensceneringen van epische 'reddingsacties', alleen maar dreigende radioactieve wolken die we zonder te reageren moeten ondergaan! Alleen maar steriele debatten onder politiekers over de verschillende alternatieven om tegemoet te komen aan de vraatzuchtige noden van de industriële ontwikkeling; alleen maar zogenaamde redelijke stemmen voor kleine maatregelen die niets in vraag stellen! Allemaal maskerades om met een ondoorzichtige sluier de walgelijkheid van de kernenergie te bedekken. Het is hoog tijd om de uitstalramen van de kernsector in te smijten en komaf te maken met al die stront. Achter de horror van deze ramp zonder weerga waarvan nog lang niet alle doden geteld zijn, staat de aanvaarding van kernenergie wereldwijd op het spel.

De Staat speelt de rol van een brandweerpyromaan. Eerst maakt ze er een hele stronthoop van en nu wil ze beschermer zijn, de enige macht die in staat is om de veiligheid van de bevolking te garanderen.

Nooit heeft de wereld zoals-die-is-en-dievooral-niet-mag-omvergeworpen-worden een betere waarborg gehad. Een patstelling die, bovenop de vergiftiging en militarisering van deze planeet, ongeveer altijd dezelfden bovenaan zet en de anderen onderaan, altijd dezelfden die "weten" en de anderen die volgen.

Ze zijn niet echt bang voor de ramp die bezig is en eraan zit te komen, ze zijn niet bevreesd voor oproepen van burgerdienaars voor een "beter" beheer van het bestaande, allemaal praten ze dezelfde taal van het noodzakelijke kwaad.

Maar wat hen wel bang maakt, zijn de strijden tegen de kernenergie en de wereld die ermee gepaard gaat.

Omdat ze willen dat wij allemaal berustende en hulpeloze proefdieren zijn. Omdat de vrijheid begint met de sabotage van deze wereld die ons vernietigt.

Geen proefdieren noch schapen

19 maart 2011

[Dit pamflet werd uitgedeeld in Parijs en bij de vertaling lichtjes aangepast aan de Belgische situatie]

** Vanuit de hoogbeveiligde isolatiemodule van Brugge bereikte deze brief van Nordin Benallal ons.*

VREEMDELING

Het is goed mogelijk dat het gewoon aan mij ligt, maar ik heb me altijd als een vreemdeling gevoeld. In welke omgeving ik me ook bevonden heb, ben ik een vreemdeling. Niets anders dan een allochtoon in mijn stad. Sinds mijn geboorte kreeg ik de stempel 'allochtoon'. Nu hebben ze het systeem veranderd, een beetje 'gemoderniseerd', maar het principe blijft hetzelfde. Ik zeg allochtoon, omdat ik teveel tijd heb doorgebracht in het land van Vlaanderen en nog hoger, bij hun Hollandse vrienden, diegenen die België koloniseerden voor het België was. Het land dat die kleine vlaamse ministertjes doet watertanden, het land dat hen als groot voorbeeld dient. Ik zou ook delinquent kunnen zeggen. Hier klein marokkaantje, ginder een berber – vuil en arm – niet meer dan een verdwaalde toerist in Marokko.

Ik blijf doof voor de taal van het moderne concentratiekamp dat die gevangenis in Vught in Nederland is, waar ik verschillende jaren levend werd begraven. Nu ben ik enkele kilometers verderop, maar het decor is weinig veranderd. Voor België was de EBI in Vught trouwens het grote voorbeeld voor haar eigen isolatiemodule. Opgesloten in een geïnstitutionaliseerd en permanent cachot in de gevangenis-fabriek Brugge, het verschil zit in de kleur van de muren. Met de cipiers is er geen sprake van elkaar te begrijpen, ik heb niets met hen te maken, ik moet hier niet zijn.

« Cipier [zijn] is een scheldwoord » zegt één van die cipiers, vakbondsafgevaardigde. Schone waarheid.

Vreemd van de mijnen ook. Keer na keer beland ik op de beklaagdenbank, ik kijk rond mij, er zit niemand, vreemd. Beschuldigd en veroordeeld in de eerste plaats door de media, met de rechters en de eerlijke burgers aan hun rokken. Toppunt van alles, door zogenaamde medeplichtigen. Het is zo *bon ton* en gemakkelijk geworden om met de politie mee te werken, om je eigen gat te redden. En diegenen die nooit iets geweten, gezien of gehoord hebben, incasseren natuurlijk. Maar ik zou er geen seconde aan denken om ook maar iets te veranderen. Onkruid vergaat niet, zoals ze zeggen. En ik wil zeker onkruid blijven in hun weiland van goede bedoelingen. In deze wereld, walgelijk als hij is, is je waardigheid het enige dat je hebt, of het nu hier is of buiten. Wanneer je ze verkoopt, en het doet er weinig toe of je goed geënd hebt, ben je binnenin al dood.

Zoals het geld deze wereld doet draaien, ontsnapt ook de gevangenis niet aan deze logica. Gevangenen doen werken is een echte *business*. Allerhande bedrijven hebben hier contracten. De hele dag door rijden vrachtwagens af en aan. Van alle gevangenissen die ik gekend heb, moet ik zeggen dat Brugge hoge toppen scheert. Een beetje het Amerika van de wereld van de poen. Van de 800 gevangenen die hier zitten, werkt een groot deel. Voor een miezerige vergoeding, in onwaardige omstandigheden, geen problemen met de wetgeving, gegarandeerde winst. Zoals alle mensen zonder papieren buiten, heeft de uitbuiting hier binnen geen grenzen meer. De directrice heeft me ook gevraagd om te werken. Dat was een goede grap. Ik zou hele dagen lang gaan klooien met kleine plastieke potjes, om hun zakken te vullen? Ik denk het niet.

Hier wordt nu een man aan een stoel vastgemaakt, handen en voeten gebonden. Zo zeulen ze hem naar de douche die 10 meter verderop is. Zijn geschreeuw van de laatste weken is gestopt, nu huilt hij alleen nog maar, dag en nacht. Ze proppen iedereen hier vol met medicijnen. Ze zeggen dat het vitaminen zijn, ik antwoord dat, als ze iets geven om onze gezondheid, ze ons beter fruit kunnen geven. Of ons gewoon vrijlaten. De verpleegsters komen drie keer per dag langs. Soms vaker, als dat nodig is. Zoals toen ze de mensen hier echt moesten drogeren, tot op het punt dat ze niet meer konden bewegen noch praten; wanneer de tv hier is langsgeweest, twee weken geleden. Ze wilden tonen dat alles hier wel degelijk goed gaat, juist volgens de regels. Wanneer ze uiteraard niet mochten praten met diegenen die werkelijk iets te zeggen hebben. Maar we zijn het stadium waar het zou volstaan om wat hier gebeurt aan te klagen ver voorbij. Het choqueert sowiezo niet. Veel meer dan fysieke repressie op gevangenen uit te oefenen, zijn ze erin geslaagd om zich in hun hoofden te nestelen. Dan is het verloren. De mensen zien enkel nog het monster dat de media gecreëerd hebben, de vreemdeling. Dergelijke ultra-repressieve regimes komen niet uit de lucht vallen, er zijn mensen die haar vorm geven, dag na dag verder zetten. Zij zijn verantwoordelijk. Zoals Meurisse en zijn bende, die meneer die met zijn familie is moeten gaan schuilen in een bunker, wanneer een gevangene erin sloeg om te ontsnappen van hier. Terwijl zwaargewapende flikken de gevangenis van Gent beschermden, zijn officieel adres. Alle anderen voeren zijn bevelen uit, en schuilen zich als lafaards achter hem, en proberen de verantwoordelijkheid van zich af te schuiven.

De kwestie van de gevangenis is zeer eenvoudig. In deze omgeving zijn er geen tienduizend opties. Om eerlijk te zijn, zijn er drie. Ofwel word je gek, ofwel pleeg je zelfmoord, ofwel ontsnap je. Echt heel simpel. En het enige wat die hypocrieten doen is kakelen over integratie hier en resocialisering daar. Ondertussen ben je opgesloten, en is het een echte strijd om je zinnen niet te verliezen. Zowel je verstand als de dingen die zo simpel lijken, aanraken, zien, ruiken, voelen, horen. Nadenken over vrijheid, dringen om haar te bereiken, dat is wat je in leven houdt.

Kiket

Over de hoogbeveiligde isolatiemodule in Brugge

Wanneer de promotie zich opdringt

Sinds enige tijd lieten iets te kritische stemmen zich horen tegen de verachtelijke isolatievleugel in Brugge. De Staat heeft dus beroep gedaan op haar vertrouwde journaflikken, altijd bereid om hun gat te kussen, om een ware reclamespot te maken. Een ploeg van Koppen (nationale televisie) werd dus 48 uur ter plekke gestuurd. Hoe ze erin geslaagd zijn om zo goed hun ogen en oren te sluiten blijft een raadsel, maar hun visie was duidelijk. Er is absoluut geen enkel probleem met die kooien waarin mensen levend worden begraven, de cipiers zijn tevreden, met een beetje geluk de gevangenen ook, alles gaat goed. Die hele medeplichtige wereld (van de cipiers, de directie tot de sociale assistenten en psychiaters) verschijnen met hun namen voor de camera, fier op hun beulenwerk. De verpleegsters hadden er zorgvuldig voor gezorgd een dubbele dosis kalmeringsmiddelen toe te dienen (bovenop de normale dosis die drie maal per dag wordt toegediend), zodat de gevangenen echt niet meer in staat waren om te bewegen, noch te praten. Meurisse had het bevel gegeven om zeker niet te praten met gevangenen die op hun detentie spuwen, en uiteraard hebben de journaflikken de bevelen alleen maar opgevolgd. Iedereen wist dat het een promoclip moest zijn van 10 minuten, en niets anders. Zo zien we hoe een psychiater een cel binnengaat, vergezeld van 6 cipiers, om met de gevangene te « praten ». Het komt er vooral op aan om het ordewoord van Meurisse en de directie te herhalen: zonder « positieve houding », zonder collaboratie, zonder berusting, geen heil. Diegenen die dat niet aanvaarden, moeten zwaar betalen. Andere zaken waren moeilijker te camoufleren, ze tonen de leeuwenkooi ('wandeling' van enkele vierkante meters), cachot op de vleugel (een bed ten midden van een minuscule cel, dat is alles). Een bende beulen in maatpak in Brussel (Algemeen directoriaat der gevangenissen) beslist over het regime, individueel per persoon. Elke enkele maanden wordt het regime herbekeken, en dan wordt pas echt met je gezicht gelachen. Na 5 maanden opsluiting kan een gevangene bijvoorbeeld een stalen bestek krijgen (anders is het van plastiek of in playmobil). Het bezoek achter glas blijft, de weigering van bezoekaanvragen, de weigering van boeken, van post. Van de 8 gevangenen die er opgesloten zitten, zitten sommigen er al meer dan een jaar! Voor diegenen die er enkele maanden zitten, is het een extra streng regime erop gericht om je kort te houden en de gevangene te knechten. Voor alle anderen wil het vooral een afschrikkingsmiddel zijn, om de geest van revolte preventief te bedwingen. Wat wij vooral verstaan onder een positieve houding om aan te nemen, is de revolte van de gevangenen die de isolatievleugel in april 2009 vernield hebben en enkele maanden buiten dienst gesteld hebben. Diegenen die ontsnapt zijn na een plaatsing in die kerker, en diegenen die zich blijven revolteren, ondanks alles. Leve de goede manieren.

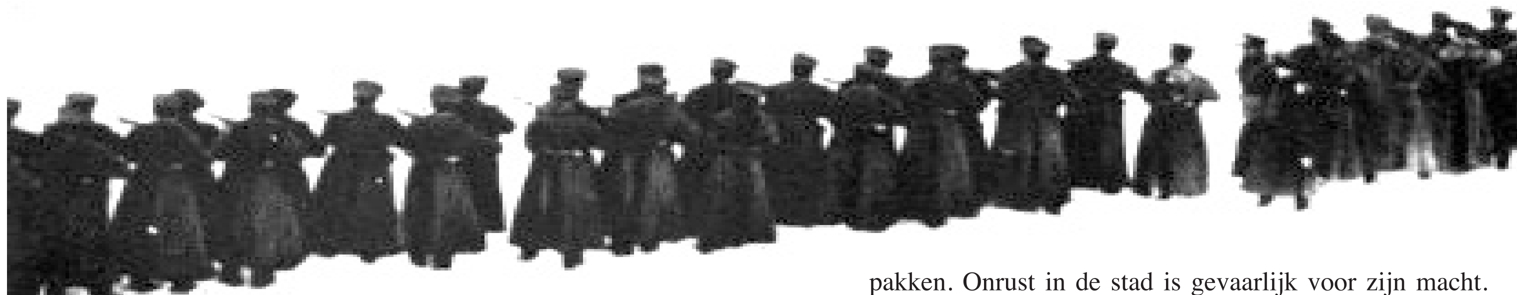
De helft van de gevangenen werkt, 5000 mensen dus. In sommige gevangenissen werkt 98% van de gevangenen, in andere nog geen 30%. Gevangenen krijgen tussen 60 cent en 2€ per uur. In het « masterplan gevangenissen », het bouwproject van 10 nieuwe Belgische gevangenissen, is ook de toename van de werkcapaciteit ingerekend. Ze willen iedereen aan het werk zetten. Zie de site van de regie van gevangeniswerk om de 'troeven' te ontdekken. 'Concurrerende tarieven' = *laat ze zwoegen voor niks*, 'grote hoeveelheid aan arbeidskrachten' = *'t zijn gevangenen! Waar gaan ze naartoe gaan?*, 'flexibiliteit en mogelijkheden om tegemoet te komen aan dringende aanvragen met korte leveringstermijnen' = *je kan doen wat je wil, ze hebben toch geen rechten, gaan ze in staking gaan ofzo? Hahaha* Overal controle en camera's? Welja, je moet de ruimte niet meer inrichten, we zijn al in een gevangenis! (http://www.rtp-rga.be/)

Nordin praat over strijdkompaan Ashraf Sekkaki. Ze delen niet alleen dezelfde leeftijd, maar vooral dezelfde woede voor dit systeem, en een gelijklopend parcours. Al jaren lang opgesloten, met uitzondering van enkele geslaagde ontsnappingen, dief van de rijken, strijder binnen de muren. Ashraf werd verschillende maanden opgesloten in diezelfde isolatievleugel, waar hij er alles aan deed om aan de mensen buiten de gruwel te beschrijven. Zijn strijd loonde: hij werd uiteindelijk overgeplaatst naar de normale sectie van de gevangenis van Brugge. In de mooie zomer van 2009 slaagde hij erin om te ontsnappen per helikopter (zoals Nordin enkele jaren voordien gedaan had vanuit de gevangenis van Ittre). Twee weken later werd Ashraf zwaar gewond en hardhandig gearresteerd in Marokko. Na anderhalf jaar opsluiting in de corrupte gevangenis van Oujda, slaagt hij erin om eind november 2010 te ontsnappen in een koffer, spijtig genoeg voor slechts enkele uren. De gevangenisdirecteur had bakken geld geïncasseerd voor zijn medewerking, alvorens hem lafhartig te verklikken. Voor deze ontsnapping werd Ashraf in Marokko onlangs veroordeeld tot 18 maanden en voor de ontsnapping uit Brugge tot 12 jaar. Hij is nu langer dan 4 maanden opgesloten in de zwaarbeveiligde gevangenis van Rabat, waar alle tegenstanders van de koning opgesloten worden. Hij wordt in totale isolatie gehouden, hij mag niet telefoneren, noch schrijven, noch bezoek ontvangen. Maar zoals we hem kennen, zal hij de schouders niet laten hangen en volhouden totdat we opnieuw nieuws van hem ontvangen.

Opstand om den brode

Ik was een jongen van veertien, in het jaar 1693. Veertien jaar, en ik werd bij verstek veroordeeld tot een zesjarige verbanning uit de stad van Antwerpen. Tot hier ben ik gekomen, om u te vertellen over juli 1693. Over die juli waarin we met velen waren die stopten met het slikken van het magere rantsoen dat ze ons toestonden. En over hoe we dat rantsoen, net genoeg of net niet genoeg om van in leven te blijven, in hun dikke strot duwden.

Luister, het begon op een zaterdag. Men had beslist, boven onze hoofden heen natuurlijk zoals altijd, dat de graanprijzen weer eens zouden stijgen. Hoewel ik met haar bekend was, door en door, ben ik nooit met haar vertrouwd geraakt, met de honger. Ben ik nooit aan haar gewend geraakt, heb ik haar nabije aanwezigheid nooit kunnen verdragen, laat staan aanvaarden. Als ik kon, ik zou haar wegjagen, uit het leven van elkeen. Ik zou haar een put induwen met een stevig deksel erop. Opdat ik mijn leven zou bevrijden van het schreien der hongerige kinderen uit de buurt, van de aanblik van de magere gezichten overal om me heen. Opdat ik mezelf bevrijden zou van haar knagende klaagzang in mijn lijf. En die zaterdag, leek het eindelijk zover. Voor velen bleek de maat vol. De bakkers, die geld verdienen met onze honger, konden het niet laten om direct hun broden te verkleinen. Genoeg voor een kwade groep mensen om samen te troepen voor het stadhuis. De politieke macht van de stad probeerde ons nog te kalmeren met hun ellendige beloftes. Sussende woorden, niets voor ons. Wij trokken prompt doorheen de straten, en gooiden de ruiten in van de bakkershuizen die we tegenkwamen. Als een wervelwind. Soms zijn bepaalde handelingen van mensen te veel om te verdragen, onverteerbaar. Soms is het tijd om je trots te herwinnen.

De dag daarop was het een vrouw uit de buurt die op haar trommel sloeg en ons zo bij elkaar geroepen heeft. We gingen vlijtig verder daar waar we de dag voordien ons werk gestaakt hadden en hervatten het breken van de ruiten van alle handelaars die verliefd zijn op hun centen en niets dan dat. *Geen geld, geen brood. Geen geld, honger op je bord*. De burgemeester, die had de schrik intussen goed te pakken. Onrust in de stad is gevaarlijk voor zijn macht. Hij riep mannen op om zich te bewapenen en trok als een bange wezel vlug de graanprijsstijging weer in. Hij liet de stadspoorten sluiten en verbood iedereen om zich bij het oproer aan te sluiten. Hij verbood ons om te revolteren, te revolteren tegen het gebrek aan controle dat we hebben over onze eigen verdomde levens.

Maandag was het dan weer aan de magistraat om een toneeltje op te voeren, en hij trok van bakker tot bakker om te controleren of hun broden het juiste gewicht hadden. Hij beweerde van wel, maar wat veranderde dàt aan de aanhoudende leegte ginds in onze magen? Die altijd aanwezige leegte, die ons zo bekend is, waartoe we lijken verdoemd te zijn. Maar er is niets, niets dat ons verplicht om ons erbij neer te leggen! Wij waren met meer dan tweehonderd die dag, en we braken de deur open van bakkerij Sint-Peeter. We haalden het huis leeg en staken zijn meubels voor die deur in brand. De gildebroeders dreven ons daarop uiteen en de macht riep alle gilden en wijken op om mee het oproer de kiem in te smoren. Verschillende groepen van ons schuimden doorheen de straten, en bij het huis van graanhandelaar Promen vuurde een eikel vanuit het huis schoten op ons los. Er vielen doden en gewonden, maar we gaven lang niet op. Doden en gewonden zien we immers elke dag, ook wanneer we ons braaf houden, wanneer we stil zijn en hen toestaan om het leven uit ons lijf te zuigen. En dus trokken we naar de bierkelder van deze Promen en goten en dronken er zijn bier uit. Enkele leden van de magistraat, de schout en burgerwachten kwam de menigte wegjagen. We verplaatsten ons naar het huis van deze dikzak, plunderden dat huis, verbrandden zijn meubels, vernielden zijn beddenzakken, stalen zijn graan en mout. Een hele nacht lang. Terwijl de magistraat vergaderde in het stadhuis en aan de wijkmeesters en dekens vertelde dat zij de burgers in hun wijk en ambacht ervan moesten overtuigen om gezamenlijk het kwaad uit te roeien. Het kwaad, dat waren wij, en ze waren bang dat onze revolte zou groeien. Ze gingen over tot arrestaties en vatten er drie van ons.

De volgende dagen sloeg de repressie toe. 1.200 mannen werden er ingezet tegen ons. De poorten van de stad bleven dicht en iedereen die zich in de buurt van een plundering bevond zou beschouwd worden als een *openbaere vyand vande Justitie, Ruste ende Westandt deser Stadt*. Alle bijeenkomsten werden verboden, vreemdelingen moesten de stad verlaten en patrouilles waren er de hele dag op straat. Woensdag loofden ze zelfs premies van 600 gulden uit aan verklikkers. Wie het nog zou durven om handelaars die voedsel naar de stad brengen verbaal of fysiek aan te vallen zou streng gestraft worden. Die dag gingen poorten van de stad weer open, maar iedereen die binnenkwam werd gecontroleerd. Ze waren er immers van overtuigd dat er zich onder ons muitelingen een hoop vreemdelingen en vagebonden bevonden. Daarmee was het protest gedaan en voerden ze vlug een verlaging van het broodgewicht door. Ze gingen op zoek naar verdachten, maar konden slechts enkele personen arresteren. Velen van ons zijn weggevlucht, ik ook.

Ik was een jongen van 14, en werd bij verstek veroordeeld tot een zesjarige verbanning uit de stad van Antwerpen. Nu ben ik een vreemdeling geworden, daar waar ik kom. En een vagebond zal ik altijd blijven. Waar ik ben, vertel ik de verhalen, over toen ik 14 was, en de krachtigste dagen van mijn prille jeugd beleefde. Ze kunnen mij straffen, maar wat wij toen geleefd hebben kunnen ze nooit afpakken. Drie dagen in Antwerpen, en voor altijd heb ik de smaak ervan te pakken. De smaak van de opstand, het gepeperde conflict. Ik verzamel de verhalen, over de rellen in de andere steden, en ik vertel ze voort wanneer ik rondtrek en het oproer kraai. Ik ben dan misschien een vreemde, maar sommige zaken zijn aan velen bekend. Ons leven wordt dagelijks geplunderd. Er zijn er die controle hebben over wat we nodig hebben om te leven, en wij zullen voor altijd in conflict staan met hen.

(Deze tekst is gebaseerd op feitelijk materiaal over het voedseloproer in het Antwerpen van 1693.)

In elk nummer van Buiten Dienst nemen we een greep uit de vele daden van rebellie en revolte. Over het algemeen wil de Staat en haar media en journalisten niet al te veel ruchtbaarheid geven aan die gebeurtenissen, of, meer nog, ze verdraaien, misvormen en verminken tot dingen waarin niemand zich nog kan herkennen. De Staat wil niemand op *slechte ideeën* brengen – maar wij wel, en daarom deze kolommen.

Naam en adres gekend • Onbekenden brachten een nachtelijk bezoek aan de woonst van Vlaams parlementslid Johan Deckmyn (Vlaams Belang) in Gent. De ruiten van zijn wagen die op de oprit stond sneuvelden. Deckmyn kreeg een tijd geleden ook al een kruis door de voorruit gesmeten.

Genoeg geknield • In Ardooie werd het houten altaar in een gebedskapel naar het model van de Lourdesgrot in brand gestoken. De bedevaartsgrot is niet meer.

Allemaal zever • Op de partijkantoren van vier verschillende politieke partijen (Vlaams Belang, PvdA, Groen en CD&V) in het Leuvense worden "Gezever" geschilderd. De daders maakten duidelijk geen onderscheid tussen de verschillende politieke formaties en richtten zich tegen alle politiek als dusdanig, iets wat wij alleen maar kunnen toejuichen.

Wheelie • De flikken vinden het nodig om een acrobatische motorrijder te arresteren. Enkele Molenbeekse jongeren pikken dit niet. Een patrouille wordt bekogeld met stenen en planken. De politie haalt nog eens het traangas boven.

Vrije vogel • Kort na zijn arrestatie slaagt een jonge dief erin te ontsnappen uit het Justitiepaleis van Charleroi. Wanneer dit opgemerkt werd, was de vogal al lang gaan vliegen. De dag voordien werd een ontsnapping uit de Raadkamer nog verijdeld door goede burgers.

Geen besparingen op kasseien ! • Na een oproep van de vakbonden, kwamen in Brussel zo'n 20 000 mensen op straat tegen de besparingsmaatregelen op Belgisch en Europees niveau. De hele stad lag lam door de betogingen die uit vier verschillende hoeken vertrokken en samenkwamen in het administratief hart van België en Europa (de buurt van de Wetstraat). Daar kwam het tot twee uur durende confrontaties tussen betogers en politie. De betogers bekogelden de politielinies met stenen, flessen en vuurwerk; de politie zette het waterkanon en pepperspray in. Ditmaal was ook de solidariteit present: de politie is er niet in geslaagd om de relschoppers te isoleren van de andere betogers. In het totaal raakten twaalf agenten gewond, twee relschoppers werden gearresteerd en nadien vrijgelaten (ze worden beschuldigd van weerspannigheid en poging tot diefstal van een fototoestel van de politie). Op het parcours van de betoging sneuvelden ook de ruiten van verschillende ministeries.

En die avond... • In de avond na de grote anti-besparingsbetoging in Brussel, gingen op verschillende plaatsen in België auto's in de fik, vooral dan in het Luikse. In het West-Vlaamse Ardooie brandde de wagen van een bedrijfsleider uit; in industriezone van Seneffe gingen acht camions en een bedrijfshanger volledig in rook op. Tenslotte ook nog vermelden dat die nacht op de campus van de Leuvense Universiteit twee wagens volledig uitbrandden en twee andere ernaast geparkeerde wagens beschadigd raakten door de vlammen.

Bokrijk • Voorpost plande een tour langs 7 steden die historisch Vlaamsch zouden zijn (ook de vriendjes van KVHV en NSV waren aanwezig). Het uitje met Bokrijk-allures raakte echter niet ver. In Enghien worden eieren en straatmeubilair naar hen gegooid door een 50-tal kwaaien. Na één gewonde en enkele kapotte ruiten van een bus, druipen de fascisten huiswaarts af. Tot grote teleurstelling van de mensen Mouscron die meer eieren in voorraad hadden. In Tournai worden nog pamfletten uitgedeeld (en deels in beslag genomen door de flikken).

Fastfood • In het centrum van Gent werden ruiten van een McDonald's uitgesmeten. De lokale zaakvoerder van dit toonbeeld van wereldwijd kapitalisme (en werkelijk slechte smaak) wijst erop dat ze reeds meerdere malen geviseerd werden door vandalen.

[Tekst vertaald uit het Italiaans, van een poster die verscheen op de muren van Firenze]

Natuurrampen bestaan niet

Duizenden en duizenden doden en vermisten, miljoenen ontheemden. Tot nu toe. Hele steden werden weggevaagd. Het is alsof Japan niet getroffen werd door een aardbeving, maar door kernbommen. Alsof de huizen niet verwoest werden door een tsunami, maar door een oorlog. En inderdaad, dat is het ook geweest. Maar de vijanden die zo hard toeslaan zijn niet de aarde of de zee. Dat zijn geen wraakinstrumenten van een natuur die we als vijandelijk beschouwen. De vijand, dat zijn wijzelf. *Wij zijn de oorlog. De mensheid is de oorlog.*

De natuur is simpelweg haar grootste strijdperk. Wij zijn de oorzaak van de overstromingen omdat de atmosfeer gewijzigd wordt door de industriële activiteit. Wij hebben de rivierbanken gebroken door hun bedding te cementeren en hun oevers te ontbossen. Wij hebben de bruggen doen ineenstorten door ze te bouwen met goedkoop materiaal en zo de contracten binnen te slepen. Wij hebben hele dorpen weggevaagd en in plaats daarvan huizen gebouwd in risicozone's. Wij hebben de planeet besmet door kerncentrales te bouwen. Wij hebben jakhalzen gekweekt door op elk moment alleen de winst voor ogen te houden. Wij hebben het nemen van preventieve maatregelen tegen gelijkaardige gebeurtenissen verwaarloosd omdat we alleen maar bezorgd waren over de bouw van nieuwe winkelcentra, stadions en spoorlijnen. Wij hebben toegelaten dat dit alles kon gebeuren en zich zal herhalen doordat we de beslissingen aan anderen delegeren, beslissingen die nochtans onze levens aangaan.

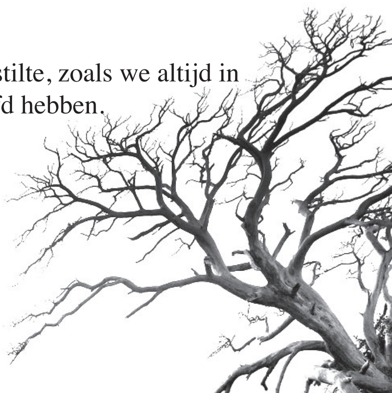
En nu, nadat we de wereld verwoest hebben om ons sneller te kunnen verplaatsen, om sneller te kunnen eten, sneller te werken, sneller geld te verdienen, sneller TV te kijken, sneller te leven, durven we dan te klagen wanneer we ontdekken dat we ook sneller sterven? Natuurrampen bestaan niet, er zijn alleen maar sociale rampen.

Als we geen slachtoffers willen blijven van onvoorziene aardbevingen, van brutale overstromingen, van ongekende virussen en ga zo maar door, dan zit er niets anders op dan te handelen tegen onze ware vijand: onze manier van leven, onze waarden, onze gewoontes, onze cultuur, onze onverschilligheid.

Het is niet de natuur waaraan we dringend de oorlog moeten verklaren, maar deze maatschappij en al haar instellingen.

Als we niet in staat zijn om ons een ander bestaan in te beelden en te vechten om dat te verwezenlijken, dan kunnen we ons nog enkel voorbereiden op sterven in dit bestaan dat door anderen uitgetekend en opgelegd wordt.

Sterven in stilte, zoals we altijd in stilte geleefd hebben.

agenda

• Donderdag 7 april om 19u
Aperitief voor de nieuwe compilatie "comme une envie de"
Vanuit een goesting om te babbelen over alles wat raakt aan onze lichamen, om levende relaties vorm te geven in dit decor van doden.
Vanuit een goesting om de routine te doorbreken, om de etalages in te slaan van de perfecte liefde die men ons belooft. Om het vernis te krabben van dit levensmodel dat ze ons voorspiegelen.
Een beetje praten over dat alles was het idee van de compilatie. En als dat kan bijdragen opdat de tongen loskomen, aan ervaringen die gedeeld kunnen worden, om ons andere verhoudingen in te beelden, misschien dat dat alles kan opblazen.
in lokaal **Acrata**

• Openingsuren **Acrata** - anarchistische bibliotheek
Elke dinsdag van 16u tot 19u
Elke donderdag van 17u tot 21u
Elke zaterdag van 14u tot 18u
Groot Eilandstraat 32, 1000 Brussel

pour la version francophone:
journalhorsservice.blogspot.com

colofon

Buiten Dienst is een anarchistische krant die ongeveer elke drie weken verschijnt. De krant wordt zowel in het Nederlands als in het Frans gratis verspreid.

Contact
hors.service@hotmail.com
http://krantbuitendienst.blogspot.com

Steunabonnement
Je kan een steunabonnement nemen op Buiten Dienst door maandelijks een bijdrage van 5 euro (of meer...) over te maken op het rekeningnummer 063-4974489-73 (IBAN BE 27 0634 9744 8973). Vermeld duidelijk je adres en dan sturen we elk nummer op.

Verdeling
Wil je helpen met de verspreiding van Buiten Dienst (op straat, in cafés, in vzw's,...), neem dan contact met ons op. Je kan een stapel Buiten Dienst komen oppikken in één van de verdeelpunten die je vindt op onze website of we kunnen rechtstreeks een pakket opsturen.